

[Ivor Poulsen.]

ved at falde befalingsmandskorpset i ryggen i stedet for at støtte det, og det kan gøres, uden at man derfor behøver at holde hånden over folk, der har begået beklagelige fejl.

Forsvarsministerens fortalelse — for jeg går ud fra, at det var en fortalelse — gav anledning til en kraftig reaktion fra de værnepligtige befalingsmænd, og i stedet for straks at beklage udtalelsen søgte den højtærede forsvarsminister at begrænse den kreds, hvorpå de uheldige udtalelser var møntet, til de frivillige blandt de værnepligtige befalingsmænd, formentlig ud fra den betragtning, at de er de færreste, og at de næppe ville reagere så voldsomt som de, der er udtaget til befalingsmænd uden eget ønske; men den højtærede forsvarsminister glemte vist i skyndingen, at det store antal af faste befalingsmænd er udgået af den begrænsede kreds. For at blive fast befalingsmand skal man først aftjene sin værnepligt og dernæst gennemgå en sergentskole, til hvilken man må melde sig frivilligt, hvis man ønsker at fortsætte ad den militære løbebane.

Ved sin forklaring har den højtærede forsvarsminister faktisk stemplet sine egne tjenestemænd som halvсадister og dårlige kammerater, og jeg har svært ved at se, hvordan der herefter kan etableres det nødvendige tillidsforhold mellem de militære tjenestemænd og deres minister. Ved sin redegørelse i onsdags søgte den højtærede forsvarsminister at gå uden om sagens kerne, og der blev gjort et ikke særlig vellykket forsøg på at bagatellisere det skete. Det er altid populært i visse kredse at komme ind på det mere generelle emne om mandskabets behandling, men det havde nu pyntet ikke så lidt på redegørelsen, hvis den højtærede forsvarsminister havde erkendt sin fejltagelse og givet de angrebne personelgrupper den undskyldning, de i sandhed fortjener; og det ville slet ikke have slået noget skår i ministerværdigheden, for den mand, der fortaler sig, bliver ikke mindre ved at erkende sin fortalelse og bede om undskyldning for den, tværtimod.

Når der overhovedet forekommer tilfælde, hvor man kan beklage de værnepligtiges behandling, ligger en stor del af årsagen hertil i den personelordning, der nu efter

mange og hyppige ændringer er blevet den gældende. Personelordningerne er alle mere eller mindre politisk bestemte og har ikke imødekommet sagkundskabens ønske om tilstrækkeligt fast personel og en klar opdeling i officers- og underofficerspersonel. Personelordningen er skyld i, at der anvendes værnepligtige befalingsmænd til andet og mere end rene instruktionsopgaver. Ministeren har jo selv bemærket, at man udtager ca. 20 pct. af de værnepligtige til befalingsmandselever; men hvem er det, der har ansvaret for, at der udtages så mange? Ministeren har selv brugt tallet 20 pct. for at illustrere, at der derved kommer for mange med. Efter forsvarsloven af 1909 blev der udtaget 6 pct. af styrken til befalingsmandselever, men da havde man også et talstærkt korps af underofficerer. Efter forsvarsloven af 1960 udtages der nu mindst 12 pct. Alene denne fordobling af udtagelsesprocenten gør jo kvaliteten ringere, men det må da være ministeren, der har ansvaret for, at man nu går langt op over det fastsatte minimum på 12 pct. Sandheden er, at der ikke blandt de 19-årige kan udtages 20 pct., der er i besiddelse af den modenhed, der skal til for at kunne kommandere over andre, i særdeleshed over jævnaldrende. Der er naturligvis 20 pct., og langt flere, pæne mennesker, der kan lære håndværket og være dygtige førere i felten, men som lærere og pædagoger er der ikke så mange, der er i besiddelse af den overlegne ro og den modenhed, der skal til.

De er unge, og når de menige er ufor-skammede over for dem og u lydige, bliver de gale i hovedet og forløber sig let, og så har vi balladen. Ethvert uoverlagt ord bliver nutildags gjort til genstand for klage, og så har vi affæren. Der kan ikke oplæres 20 pct. af de 19-årige til pædagoger på en befalingsmandsskole på 5-6 måneder, og det er den højtærede forsvarsminister åbenbart klar over. Men er det så ikke ministerens pligt at komme med forslag til en ændring? Vi kan ikke byde ungdommen dårlige lærere, hverken i skolerne eller i forsvaret, og her har politikerne ansvaret.

Der kunne derfor være anledning til at foreslå den højtærede forsvarsminister, at der foretages en saglig undersøgelse af forsvarets personelordning bedømt ud fra